

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 840/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 3 sierpnia 2021 roku w sprawie II K 809/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Podnoszone w obu apelacjach zarzuty obrazy prawa procesowego poprzez błędną ocenę dowodów, która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, jakoby oskarżony nie wyczerpał znamion zarzuconego mu przestępstwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Zarzuty są bezzasadne. Aby to dokładnie omówić należy wstępnie podzielić okres kontaktów między oskarżonym, a pokrzywdzoną na trzy etapy – etap ich związku trwający do 31 marca 2019 roku, etap od dnia 1 kwietnia 2019 roku (kiedy to pokrzywdzona jednostronnie uznała, że zrywa z oskarżonym nie mówiąc mu wprost o tym tylko zaprzestając z nim kontaktów) do dnia 9 kwietnia 2019 roku (kiedy wprost mu zakomunikowała w sms - ie, że nie życzy sobie kontaktów z nim – k. 259) i okres od dnia 9 kwietnia 2019 roku do dnia 14 czerwca 2019 roku (data ostatniej wiadomości wysłanej pokrzywdzonej przez oskarżonego).

Sąd Rejonowy słusznie ustalił, że oskarżony nie działał z zamiarem uporczywego nękania pokrzywdzonej, tylko pozostając z nią w stałej bliskiej relacji kontaktował się z nią w sposób, który nie

może być uznany za penalizowany przez prawo karne stalking. Przecież naturalne jest, że osoby związane emocjonalnie, intymnie, albo po prostu osoby sobie bliskie w tym przedziale wiekowym co oskarżony i pokrzywdzona często i o różnych (również późnych) porach do siebie dzwonią, wysyłają wiadomości tekstowe, obserwują się na mediach społecznościowych, a mężczyzna czeka na kobietę pod jej pracą.

Do dnia 31 marca 2019 roku ta para tworzyła związek, nie różnił się od specjalnie od innych takich związków młodych osób, oskarżony i pokrzywdzona rozmawiali ze sobą, wysłali do siebie zdjęcia, obserwowali się nawzajem na mediach społecznościowych, konwersowali o muzyce i o innych zdarzeniach i osobach, widywali się, spotykali się bezpośrednio, spędzili razem wiele czasu, w tym Walentynki w 2019

roku (oskarżony zaprosił na atrakcję z tym związaną pokrzywdzoną, a ona zaproszenie przyjęła - k. 204), spędzili również razem (na zaproszenie oskarżonego, przyjęte przez pokrzywdzoną) Dzień Kobiet 8 marca 2019 roku (k. 198), a wreszcie spotkali się na randce w dniu 30 marca 2019 roku. Do tego dnia pokrzywdzona nie tylko nie unikała kontaktów z oskarżonym, ale wręcz sama je nawiązywała, a nawet miała pretensje, gdy oskarżony w jej ocenie zaniedbał się w jej adoracji. Świadczą o tym takie obiektywne dowody jak próba nawiązania przez pokrzywdzoną połączenia z oskarżonym w dniu 27 marca 2019 roku (k. 174 - 175), napisanie przez pokrzywdzoną do oskarżonego w dniu 27 marca 2019 roku sms – a sugerującego, że oczekuje, żeby oskarżony się do niej odezwał (k. 145) i wreszcie napisanie przez nią do niego sms – a w dniu

30 marca 2019 roku, w którym wprost wyraża do niego pretensje, że nie odpisał na jej sms – a (k. 146). W dodatku przez cały ten czas (a także później) pokrzywdzona zwracała się do oskarżonego czule (...) i (...), co stanowiło pieszczotliwe zdrobnienie jego imienia, tak też wpisała go sobie w kontaktach (k. 172 i inne).

Dlatego teza zawarta w akcie oskarżenia i podtrzymywana w obu apelacjach, jakoby oskarżony (czule określany przez rzekomą pokrzywdzoną jako (...) - nie jest to raczej synonim groźnego stalkera, spotykający się z pokrzywdzoną oczywiście za jej zgodą, wybaczący jej nielojalność - kwestia pojechania przez pokrzywdzoną na wesele z oskarżonym mimo, że miała wówczas innego partnera i przed obu mężczyznami ten fakt zataiła, konwersujący z nią m.in. o muzyce - wszystkie konwersacje do dnia 30 marca

2019 roku mały charakter wzajemny, zapraszający ją na randki z okazji Walentynek i Dnia Kobiet - zaproszenia były przez pokrzywdzoną przyjmowane, do którego pokrzywdzona przed dniem 31 marca 2019 roku sama dzwoniła i nawet wyrażała pretensje, że nie odpisał na jej sms – a) był stalkerem popełniającym przestępstwo nękania z art. 190 a kk jest zdaniem Sądu Okręgowego niedorzeczna, absurdalna, a nazywanie przez apelantów oskarżonego „stalkerem” przynajmniej w tym okresie (do 31 marca 2019 roku) graniczy z nadużyciem i jest wręcz kompromitujące dla autorów tej zaskakującej tezy. Należałoby zadać prokuratorowi retoryczne pytanie, czy będzie wnosił akty oskarżenia w każdej sprawie, w której po rozpadzie związku trwającego za obopólną zgodą, któraś ze stron takiego romansu uzna, że adorator (analogicznie

adoratorka)
zmarnował jej czas
i złoży wniosek o
ściganie go jako
stalkera.

Kolejny okres, który
wymaga odrębnego
omówienia, to czas
od dnia 31 marca
2019 roku do dnia 9
kwietnia 2019 roku.
W przeddzień tego
zapewne
traumatycznego dla
oskarżonego okresu
(tj. w dniu
30 marca 2019
roku) pokrzywdzona
spotkała się z
oskarżonym, ten
kupił jej pierścioneł
zaręczynowy i chciał
go jej wręczyć, para
umówiła się na
spotkanie
następnego dnia.
Jednak
pokrzywdzona
zdecydowała się
zerwać relację z
oskarżonym – przy
czym wyszła z
tego związku „po
angielsku”, bez
słowa, nic nie
mówiąc, nie
zapowiadając tego
– po prostu
nie przychodząc na
umówione spotkanie
i nie odbierając
połączeń od
oskarżonego. Ten,
nie mając zdolności
profetycznych, nie
spodziewał się
takiego zakończenia
swych
romantycznych

planów i nie
wiedząc, o co chodzi,
zaczął wydzwaniać
do wybranki swego
serca, słać jej sms
– y, a gdy w końcu
dotarło do jego
zakochanej głowy,
że jego oblubienica
ma inne plany
życiowe bynajmniej
z nim nie związane i
definitywnie zerwała
związek, pisał do niej
o swym bólu, miłości
i rozczarowaniu.
Trwało to kilka dni,
aż w dniu 9 kwietnia
pokrzywdzona
napisała mu
konkretnie i już
bez ogródek, że nie
życzy sobie, aby do
niej pisał i dzwonił,
a kolejne próby
kontaktów zgłosi na
policję (vide k. 259).

Ten okres również
nie można uznać
za „stalking” ze
strony oskarżonego,
albowiem każdy
przeciętny człowiek,
po takim zerwaniu
„bez słowa”
kilkuletniego
związku przez osobę,
którą darzy miłością,
zareagowałby
podobnie, nie nosi
to cech przestępstwa
stalkingu z art. 190
a kk, albowiem
nie wiąże się
z zamiarem
bezpośrednim
uporczywego
nękania innej osoby,
ani nawet z

zamiarem ewentualnym wywołania u niej stanu obawy, udręczenia czy istotnego naruszenia prywatności. W przeciwnym razie prawie każdego romantycznego poetę nazwać należałoby stalkerem, wszak niejednokrotnie wlewali oni na papier swe miłosne żale (a teraz dzieci przerabiają te wiersze w szkole). O szczerości oskarżonego i braku u niego przestępczego zamiaru nękania świadczy treść wiadomości napisanych przez oskarżonego do pokrzywdzonej w dniu 1 kwietnia 2019 roku, w których na gorąco reaguje na milczący chłód ze strony kobiety i rozpisuje się namiętnie, że nie zostawia się człowieka, który 6 lat kocha tak samo, że czuje, że ma nóż w plecach, że pokrzywdzona jak kiedyś kogoś pokocha, to poczuje jaki to ból, że jego i tak już nie będzie bo nie widzi sensu - itp. (k.55- 60).

Ponadto, okres ten nie był na tyle długotrwały, aby przypisać działaniu oskarżonego znamię uporczywości (było to raptem 8 dni). Przede wszystkim jednak w tym okresie nie sposób przypisać oskarżonemu umyślności w zakresie czynu z art. 190 a kk. Wszak pokrzywdzona sama przyznała, że nie dała aż do dnia 9 kwietnia 2019 roku oskarżonemu jednoznacznie do zrozumienia, że nie chce się z nim spotykać. Sama zeznała, że **znając oskarżonego wiedziała, że "musi dostać jasny sygnał, że nie chce z nim kontaktu i że to mój wybór"** (k. 111), a jednocześnie przyznała, że **pierwszy taki jednoznaczny sygnał wysłała dopiero w wiadomości sms z dnia 9 kwietnia 2019 roku.** Wcześniej oskarżony takiego jasnego sygnału nie dostał, a skoro pokrzywdzona spotykała się z nim, umawiała, ulegała zaproszeniom (przecież sama

przyznała w swych zeznaniach, że tak zachowywała się do końca marca 2019 roku), to nie zdawał sobie sprawy, że jego zachowanie jest dla niej uciążliwe. Zapewne wydawało mu się, że w ten sposób odzyska jej względy, najwyraźniej żywił do niej autentyczną miłość, co zaowocowało kupieniem przez niego pierścionka zaręczynowego i oświadczeniami (odrzuconymi przez kobietę). To odrzucenie miało miejsce właśnie w ostatnim dniu marca 2019 roku, ale to dopiero w dniu 9 kwietnia 2019 roku pokrzywdzona zdecydowała się na zerwanie zaślony z oczu oskarżonego i uświadomienie mu, że nie chce jego adoracji, bo ta jest dla niej męcząca. Częściowo przyznaje to nawet pełnomocnik pokrzywdzonej w uzasadnieniu apelacji pisząc o swojej mandantce, że "aż do dnia 9 kwietnia 2019 roku chciała znaleźć pokojowe rozwiązanie i zakończyć znajomość z

oskarżonym
ugodowo" (k. 258).

Wreszcie w okresie od dnia 31 marca 2019 roku do dnia 9 kwietnia 2019 roku oskarżonemu nie można przypisać zamiaru bezpośredniego nękania pokrzywdzonej również dlatego (niezależnie od w/w argumentów), że był on wówczas przeświadczony, iż to rodzice pokrzywdzonej, a w szczególności jej ojciec, blokują jej wiadomości i ograniczają jej kontakty z nim, a na pewno na nią wpływają, aby z nim nie rozmawiała. Potwierdza to treść sms – a z dnia 2 kwietnia 2019 roku (k. 57), w którym oskarżony wyraża przeświadczenie, że to rodzice pokrzywdzonej stoją za zerwaniem przez pokrzywdzoną kontaktów, o takim przeświadczeniu oskarżonego zeznał też ojciec pokrzywdzonej M. J. (k. 40), a także wprost przyznała to pokrzywdzona zeznając, że oskarżony na jej odtrącenie „zareagował, że to

pewnie nie ja piszę, że to pewnie nieprawda” (k. 111). Dlatego zresztą w sms – ie z dnia 9 kwietnia 2019 roku pokrzywdzona pisząc do oskarżonego, że nie życzy sobie aby się z nią kontaktował, zaznaczyła wyraźnie, że to jej własna decyzja („Nie będę utrzymywać z Tobą kontaktu – to mój wybór” - k. 259). Zatem wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, że do dnia 9 kwietnia 2019 roku nie miał wcale pewności czy do pokrzywdzonej docierają jego wiadomości, a więc tym bardziej nie sposób mu wykazać, że miał bezpośredni zamiar nękania pokrzywdzonej, skoro zakładał, że może ona i tak nie czytać wysyłanych tekstów, bo są one przechwytywane przez jej ojca.

Dlatego i w tej części ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe, ocena dowodów właściwa, a zarzuty obu apelacji bezzasadne.

Również zachowanie oskarżonego w kolejnym, dającym się wyodrębnić

okresie (od dnia 9 kwietnia 2019 roku do dnia 14 czerwca 2019 roku) nie nosi znamion stalkingu. Przecież po tym, gdy oskarżony wreszcie uświadomił sobie, że to naprawdę koniec jego związku z tą kobietą i że jej milczenie nie jest przejściowe i jest jej wyborem (a jak wyżej pisano mógł zdać sobie z tego definitywnie sprawę po odczytaniu sms – a z dnia 9 kwietnia 2019 roku) podjął dosłownie kilka prób kontaktów z pokrzywdzoną, z których prawie wszystkie dotyczyły spraw materialnych, a konkretnie zażądania przez oskarżonego, aby pokrzywdzona oddała mu jego rzeczy. Wprost wynika to z treści wiadomości na portalu społecznościowym z dnia 15 kwietnia 2019 roku i 29 kwietnia 2019 roku (k. 60-62). Co więcej, obiektywne dowody w postaci treści tych wiadomości potwierdzają, że pokrzywdzona faktycznie posiadała jakieś przedmioty należące do oskarżonego, bo mu je odesłała, co

ten potwierdził w wiadomości z dnia 6 maja 2019 roku informując ją, że odebrał przesyłkę (k 61), a zatem pisząc do pokrzywdzonej w sprawie zwrotu rzeczy oskarżony nie działał w celu jej nękania, tylko odzyskania swojej własności. Druga i trzecia (wysłana bezpośrednio po drugiej) wiadomość z tego dnia (tj. 6 maja 2019 roku) jest krótkim i zaprawionym goryczą pożegnaniem z pokrzywdzoną (k. 62). Po tej wiadomości oskarżony nie kontaktował się z pokrzywdzoną przez ponad 5 tygodni, by w dniu 14 czerwca 2019 roku ostatecznie zakończyć wszelkie z nią kontakty. Z tej daty pochodzi ostatni z jego sms - ów zawierający w swej treści krótkie, zakończone smutną refleksją nad swoim życiem pożegnanie z pokrzywdzoną (k. 62). Po nim to oskarżony sam zablokował na mediach społecznościowych kontakt z

pokrzywdzoną (k. 142 i następne).

Podsumowując ten okres, oskarżony od dnia 9 kwietnia 2019 roku do dnia 14 czerwca 2019 roku skontaktował się z pokrzywdzoną około pięciokrotnie (w dniach 15 kwietnia 2019 roku, 29 kwietnia 2019 roku, dwa razy w dniu 6 maja 2019 roku i ostatni raz żegnając się z nią w dniu 14 czerwca 2019 roku). Kontakty te z wyjątkiem dwóch krótkich wiadomości pożegnalnych związane były z żądaniem odesłania mu przez pokrzywdzoną jego rzeczy i potwierdzeniem odebrania przesyłki. Pomędzy tymi nielicznymi wiadomościami następowały długie przerwy (dwa tygodnie, tydzień, a pomiędzy przedostatnią a ostatnią ponad pięć tygodni). Screeny z telefonu pokrzywdzonej i oskarżonego dowodzą, że w tym czasie (a także wcześniej, już od 1 kwietnia 2019 roku) nie wykonywał do niej innych połączeń,

ani prób połączeń telefonicznych, ani nie wysyłał jej innych sms – ów. Zatem w tym czasie oskarżony ani nie miał zamiaru nękania pokrzywdzonej, ani jego zachowaniu nie sposób przypisać cechy uporczywości.

Podjejrzenia pokrzywdzonej, że oskarżony w tym czasie mógł ją obserwować na mediach społecznościowych nie zmieniają konkluzji o braku zamiaru jej nękania ze strony oskarżonego, albowiem przecież taka jest istota tych mediów i obserwowanie na nich kogoś, kto właśnie po to, aby być widzianym lub czytany przez nieograniczony krąg osób, umieszcza tam wpisy i zdjęcia, nie nosi cech nękania.

W omawianym okresie, a nawet wcześniej, bo już w okresie od 31 marca 2019 roku do 14 czerwca 2019 roku (i później) oskarżony nie miał żadnego innego, w szczególności bezpośredniego kontaktu z

pokrzywdzoną (nie widział się z nią poza uczestnictwem w rozprawach w niniejszej sprawie), w szczególności nie przyjeżdżał pod jej pracę, co wynika nie tylko z wyjaśnień oskarżonego, ale również z analizy treści zeznań pokrzywdzonej (wskazała, że miało to miejsce do kwietnia 2019 roku, mimo składania obszernych relacji nie zeznała również o żadnym bezpośrednim i naocznym kontakcie z oskarżonym po dniu 30 marca 2019 roku). Również ojciec pokrzywdzonej M. J. zeznając o tym, że córka narzekała na przyjeżdżanie przez oskarżonego pod jej pracę wskazywał na okres wcześniejszy (tj. na grudzień 2018 roku i styczeń 2019 roku - k. 39-40). Natomiast co do okresu wcześniejszego (przed dniem 31 marca 2019 roku), to jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy i co było już poruszone na wstępie niniejszego uzasadnienia, naturalne jest, że mężczyźnie spotykającemu się z

kobietą (za jej zgodą - a jak wyżej wykazano do dnia 30 marca 2019 roku byli oni parą) zdarza się przyjeżdżać po nią do jej pracy.

Przestępstwo z art. 190 a § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym część znamion musi być objęta zamiarem bezpośrednim (uporczywe nękanie pokrzywdzonego), część jednak może być objęta bądź zamiarem bezpośrednim bądź ewentualnym (wzbudzenie u pokrzywdzonego poczucia zagrożenia lub istotnego naruszenia jego prywatności). Oskarżony w żadnym z w/w okresów (na które Sąd w celu dokładnego przeanalizowania sprawy podzielił historię romansu stron tego procesu) nie miał zamiaru bezpośredniego uporczywego nękania pokrzywdzonej, gdyż w pierwszym okresie ta para tworzyła związek, w którym częste kontakty są naturalne, w okresie od dnia 31 marca 2019 roku do dnia 9 kwietnia 2019

roku nie zdawał sobie jeszcze sprawy z tego, że jego adoracja wzbudza u pokrzywdzonej jedynie negatywne emocje i kontaktował się z nią w celu rozbudzenia u niej miłości, a po dniu 9 kwietnia 2019 roku jego nieliczne i sporadyczne kontakty związane były przede wszystkim z odbiorem swych rzeczy, a wpisy emocjonalne ograniczyły się do dwóch zaprawionych goryczą pożegnań, do których każdy człowiek po 6 latach związku zakończonego w taki sposób ma prawo.

Dlatego oskarżony to nie przestępca, tylko postać ze smutnego romansu, w dodatku postać przegrana, a nazywanie go stalkerem zakrawa na gorzką ironię. Apelanci nie zdolali podważyć oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, jest ona prawidłowa, korzysta z ochrony art. 7 kpk, a z niej ustalenia faktyczne są zgodne ze stanem rzeczywistym i mają odzwierciedlenie w

materiale dowodowym.			
Wniosek			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Nie było potrzeby uchylania wyroku i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem uniewinnienie oskarżonego w pierwszej instancji w świetle zgromadzonego materiału dowodowego było słuszne i sprawiedliwe. Przyczyny dla których Sąd Okręgowy tak uznał zostały omówione powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, a obie apelacje bezzasadne, co było omówione powyżej.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd		

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu wynagrodzenie zgodnie z § 4 ust. 1, 2 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 i § 17 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z	

dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) tj. z dnia 30 listopada 2018 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18). W związku z nakładem pracy pełnomocnika w sporządzenie apelacji i jego wkładem w przyczynienie się do wyjaśnienia na etapie odwoławczym okoliczności faktycznych, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych Sąd Okręgowy podwyższył stawkę minimalną wynagrodzenia do 150 % zgodnie z § 4 ust. 2 w/w rozporządzenia.

Sąd brał pod uwagę (zgodnie z wnioskiem pełnomocnika) wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku w sprawie SK 66/19 i akceptuje stwierdzenie niekonstytucyjności różnicowania stawek wynagrodzenia dla pełnomocników z urzędu i z wyboru - ale po pierwsze, z orzeczenia tego zdaniem Sądu Okręgowego nie wynika obowiązek podwyższenia

wynagrodzeń dla pełnomocników z urzędu, tylko postulat zrównania tych wynagrodzeń (wszak równać można w dół, a niekoniecznie w górę), więc przywrócenie porządku konstytucyjnego nie musi wiązać się z podwyższaniem wynagrodzeń dla pełnomocników z urzędu, tylko z obniżeniem ich dla pełnomocników z wyboru. Po drugie, w kolejnym orzeczeniu, tj. postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2020 r. w sprawie S 1/20, Trybunał Konstytucyjny zasygnalizował konieczność zmian przepisów rozporządzenia tak, aby zrównać wysokość tych wynagrodzeń, z czego wynika, że orzeczenia te same w sobie nie stanowią bezpośredniej podstawy do zasądzenia wyższych wynagrodzeń pełnomocnikom z urzędu, tylko stanowią sygnał dla prawodawcy, aby dokonał zmian legislacyjnych.

W związku z bezzasadnością obu apelacji na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk Sąd ustalił, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze związane z obiema apelacjami ponosi Skarb Państwa. Co prawda wniesiono dwie apelacje, w tym apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, ale działał on z urzędu (nie była to apelacja własna oskarżycielki posiłkowej) oraz co do niej zaszyły podstawy z art. 78 § 1 kpk do ustanowienia jej tego pełnomocnika z uwagi na jej ubóstwo (postanowienie Sądu Rejonowego k. 95). Z tych powodów Sąd Okręgowy uznał, że zasady słuszności, do których odsyła art. 633 kpk w przypadku uznania za bezzasadne apelacji pochodzących od wielu podmiotów, przemawiają za tym, aby Skarb Państwa poniósł koszty procesu za postępowanie odwoławcze w całości, a nie tylko w części związanej z apelacją

prokuratora. Wiąże się to również z tym, że przecież nawet gdyby pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej (działając z urzędu) nie wniósł apelacji, to i tak wobec wniesienia tego środka zaskarżenia przez prokuratora wydatki Skarbu Państwa byłyby dokładnie takie same. Dlatego jest do dodatkowy argument, żeby nie przerzucać połowy tego ciężaru finansowego (który i tak zostałby przez Skarb Państwa poniesiony w związku z działaniem prokuratora) na oskarżycielkę posiłkową, co do której Sąd Rejonowy stwierdził zachodzenie stanu ubóstwa.

W związku z tym zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego zwrot kosztów obrony poniesionych w postępowaniu odwoławczym na które złożyło się wynagrodzenie obrońcy z wyboru obliczone według stawek minimalnych określonych w § 11 ust. 2 pkt

4 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości w
sprawie opłat za
czynności
adwokackie z dnia
22 października
2015 r. (Dz.U. z 2015
r. poz. 1800).

Skoro ustalono,
że na zasadzie
słuszności z art. 633
kpk koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze ponosi
w całości Skarb
Państwa, to zbędne
było orzekanie o
zwolnieniu od ich
ponoszenia przez
oskarżycielkę
posiłkową mimo
wniesienia przez
jej pełnomocnika
z urzędu apelacji
uznanej za
bezzasadną,
albowiem zgodnie z
treścią art. 616 § 1
i 2 kpk do „kosztów
procesu” należą
zarówno wydatki
Skarbu Państwa
(w tej sprawie
wynagrodzenie
pełnomocnika z
urzędu oraz ryczałt
za doręczenia) i
uzasadnione
wydatki stron (w
tej sprawie koszty
związane z
ustanowieniem
obrońcy z wyboru
przez oskarżonego),
ale również opłaty
(w tym opłata z art.
13 ust. 2 ustawy o
opłatach w sprawach

	karnych, którą co do zasady oskarżycielka posiłkowa powinna ponieść, ale którą na podstawie zasady słuszności z art. 633 kpk przejęto na rachunek Skarbu Państwa).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------